

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mráčky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **R. C. R. M.**, zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2016, č. j. 4 A 90/2016 - 20,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2016, č. j. 4 A 90/2016 - 20, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2016, č. j. OAM-145/LE-LE05-LE05-NV-2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M., **se určuje** částkou 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č. j. OAM-145/LE-LE05-LE05-NV-2016, kterým bylo rozhodnuto o nepovolení vstupu stěžovatele na území

České republiky podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“). Doba, po kterou se stěžovateli nepovoluje vstup na území, byla podle § 73 odst. 4 zákona o azylu stanovena do 6. 11. 2016.

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou, kterou městský soud jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Stěžovatel do České republiky přicestoval dne 9. 10. 2016 leteckou linkou z Moskvy a měl následně pokračovat další linkou do Skopje. Při pobytové kontrole provedené policisty v tranzitním prostoru na letišti se stěžovatel prokázal cestovním průkazem Kubánské republiky a požádal o udělení mezinárodní ochrany. Nedisponoval vízem nebo jiným dokladem, který by jej opravňoval ke vstupu a pobytu na území České republiky a na území jiných států schengenského systému.

Městský soud v napadeném rozsudku vycházel také z údajů, které stěžovatel uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu dne 11. 10. 2016 a v protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu z téhož dne. Dovodil, že žalovaný při rozhodování o nepovolení vstupu stěžovatele na území České republiky nevybočil z mezí správního uvážení. Stěžovatel představuje nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, neboť vstoupil na území Evropské unie bez víza či pobytového oprávnění. Žádost o mezinárodní ochranu byla předběžně vyhodnocena jako pokus stěžovatele o vynucení si vstupu na území, k němuž by jinak nebyl oprávněn. Z uvedeného důvodu bylo na místě vést se stěžovatelem řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. Žalovaný rovněž správně vyhodnotil, že stěžovatel není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, neboť není obětí obchodování, mučení, znásilnění nebo jiných vážných forem psychického nebo fyzického či sexuálního násilí. Stěžovatel nebyl cíleně pronásledován, v jeho případě se jednalo o konflikt s různými osobami, který byl zřejmě „*ne příliš přiměřeně*“ řešen policií. Při posuzování stěžovatele jako zranitelné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu žalovaný rozhodoval na základě dostatečně zjištěných skutečností, přičemž ani další skutečnosti poskytnuté stěžovatelem v průběhu azylového řízení a v žalobě nebyly s to uvedený závěr vyvrátit.

Závěry žalovaného o nemožnosti aplikace zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu byly podle městského soudu podloženy zjištěnými skutečnostmi. Takové opatření by bylo v případě stěžovatele neúčinné, neboť existovalo reálné nebezpečí, že pokud by stěžovateli byl povolen vstup na území České republiky, vstoupil by neoprávněně na území Evropské unie, anebo by se o to alespoň pokusil. Tento závěr dle městského soudu žalovaný podpořil skutečnostmi, že stěžovatel cestoval z Moskvy do Skopje s tranzitem v Praze, z čehož je zřejmé, že Česká republika nebyla pro stěžovatele cílovou zemí a stěžovatelovým zájmem bylo vstoupit pouze na území Evropské unie.

Městský soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že nebyl seznámen se zahájením řízení o nepovolení vstupu na území, neboť podle § 73 odst. 5 zákona o azylu je vydání rozhodnutí v této věci prvním úkonem řízení. Jako nedůvodnou shledal námitku týkající se porušení čl. 3 a 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Do těchto práv nemohlo být zasazeno, neboť postup,

pokračování

při němž bylo rozhodnuto o nepovolení vstupu stěžovatele na území a jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců, je postup, který je upraven v zákoně o azylu.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil otázku, zda je stěžovatel osobou zranitelnou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Stěžovatel byl v zemi svého původu obětí závažného psychického a fyzického násilí z důvodu své sexuální orientace, což doložil řadou skutečností. Městský soud se v této otázce nesprávně ztotožnil s rozhodnutím žalovaného, který přikročil pouze k formálnímu výčtu zranitelných osob a použil povrchní formulaci, že z policejních úkonů ani z jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nevyplynulo, že by byl zranitelnou osobou. Obsahem policejních úkonů ani žádosti o udělení mezinárodní ochrany však nebylo zjištění skutečností relevantních pro konstatování zranitelnosti stěžovatele. V řízení o povolení vstupu na území musí být zjišťováno, zda je cizinec zranitelnou osobou, což ve stěžovatelově případě nebylo učiněno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 9 Azs 19/2016 – 50). Závěry městského soudu proto nemají oporu v obsahu spisového materiálu.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí s městským soudem, že nebyl cíleně v zemi původu pronásledován a jeho potíže byly způsobeny výhradně soukromými osobami. Tento závěr je nesrozumitelný a nemá oporu ve správním spise. Řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany není stále ukončeno, je tedy předčasné činit sporným, zda stěžovatel byl v zemi původu pronásledován.

Stěžovatel rovněž namítá, že se městský soud nevypořádal s předloženými důkazy. Stěžovatel k žalobě přiložil fotografie, na nichž jsou viditelné jizvy po bití policií. Městský soud se přesto tímto důkazním materiálem nijak nezabýval.

Nesouhlasí ani se závěry žalovaného a městského soudu, že v jeho případě nebylo možno aplikovat zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Závěr, že existuje reálné nebezpečí, že by vstoupil na území Evropské unie, není srozumitelný a nemá oporu v obsahu spisu. Nelze přitom vyloučit aplikaci zvláštního opatření pouze s odkazem na hypotetické jednání stěžovatele v budoucnu. Dle stěžovatele bylo v jeho případě vhodné aplikovat zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

Stěžovatel rovněž poukázal na řízení před městským soudem ve věci nepovolení vstupu na území jeho matky vedené pod sp. zn. 2 A 90/2016, v němž městský soud konstatoval, že samotná neexistence pobytového oprávnění či platného víza musí být vždy doplněna o další skutková zjištění, která by podpořila úvahu o ohrožení veřejného

pořádku. Dále namítl, že předpoklady pro nepovolení vstupu na území nejsou splněny u žadatele o mezinárodní ochranu, který o ni požádal v tranzitním prostoru, u něhož nelze v rámci předběžného posouzení jeho žádosti učinit závěr, že je důvodná či přípustná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 Azs 200/2014 – 33).

Závěr městského soudu o neporušení čl. 3 a 5 Úmluvy z důvodu umístění stěžovatele do zařízení pro zajištění cizinců je nesrozumitelný. Stěžovatel upřesnil, že byl umístěn v Příjímacím středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu na letišti Václava Havla v Praze, nikoli v zařízení pro zajištění cizinců. Umístění v příjímacím středisku podléhá režimu zákona o azylu a týká se výlučně žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří požívají ochrany plynoucí ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. nová procedurální směrnice). Nová procedurální směrnice odkazuje na Úmluvu o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (publ. pod č. 208/1993 Sb.; dále jen „Ženevská úmluva“), která zakotvuje princip netrestání uprchlíka pouze pro absenci dokumentů ke vstupu a pobytu na území.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil.

Podle žalovaného byl rozsudek městského soudu vydán v souladu s právními předpisy a kasační námitky jsou nedůvodné. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaný vydal na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Stěžovatel se pokusil obejít vízovou povinnost a vstoupit na území České republiky a potažmo Evropské unie, přestože nedisponoval žádným vízem ani pobytovým oprávněním. Institut nepovolení vstupu na území je preventivní povahy. Stěžovatelovo prokazatelné obcházení platných právních předpisů a jeho jasný úmysl v tomto jednání pokračovat, odůvodňovaly závěr, že stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

Při posuzování zranitelnosti stěžovatele žalovaný vycházel také ze žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž stěžovatel odpověděl na otázku, jaký je jeho zdravotní stav, že je zdravotně zcela v pořádku. Žalovaný proto neměl důvod předpokládat závažnější zdravotní problémy, jež by bylo možné podřadit pod § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Zranitelnost neodůvodňují ani stěžovatelem popsané problémy v zemi původu, které nelze považovat za cílené pronásledování ze strany státních orgánů; šlo jen o konflikty různých osob či o konflikt mezi stěžovatelem a policistou (viz rozsudek „*Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 9 Ca 2019/2009*“ – označení rozsudku je zjevně nesprávné, přičemž Nejvyššímu správnímu soudu se nepodařilo s ohledem na chybné označení dohledat rozsudek, který měl žalovaný ve skutečnosti na mysli). Aplikací zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu se žalovaný dostatečně zabýval a dospěl k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, neboť u stěžovatele bylo možné předpokládat pokračující nerespektování právního řádu.

Žalovaný podotkl, že umístění stěžovatele v příjímacím středisku je v současné době bezpředmětné, neboť doba stanovená pro nepovolení vstupu na území uplynula dne 6. 11. 2016 a stěžovateli byl již povolen vstup na území České republiky.

pokračování

Závěrem žalovaný odkázal na shromážděný materiál, správní rozhodnutí a své vyjádření k žalobě a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že řízení nelze považovat za bezpředmětné jen z toho důvodu, že stěžovateli byl již vstup na území České republiky povolen. Jak uvedl zdejší soud ve vztahu k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území v rozsudku ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 As 16/2011 - 98, pro stěžovatele „*může být významnou samotná a posteriori deklarace ne/zákonnosti rozhodnutí žalovaného*“, a to nejen v případě, že byl přemístěn do pobytového zařízení na území, ale i v případě, že by již opustil území České republiky (srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 81/2015 – 63).

Námítka stěžovatele, v níž namítá nesprávné označení zařízení, ve kterém byl nucen setrvat, městským soudem, je důvodná. Tato dílčí zjevná nesprávnost (nepřesnost), kterou by bylo možné napravit postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s., však sama o sobě nemá na zákonnost napadeného rozsudku vliv. Rozsudek městského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného, je ovšem nezbytné zrušit z jiných důvodů.

Stěžovatel již v žalobě namítal, že žalovaný se v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území České republiky omezil jen na závěr, že se stěžovatel snaží zneužít řízení o mezinárodní ochraně. V kasační stížnosti stěžovatel na této námitce setrval a uvedl, že není správná ani úvaha žalovaného a krajského soudu, že z jeho strany existuje reálné nebezpečí porušení právního řádu. Stěžovatele nelze trestat jen za absenci dokumentů ke vstupu a pobytu na území České republiky.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu dovodil, že stěžovatel by mohl v případě povolení vstupu na území České republiky představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Stěžovatel se totiž „*vědomě pokusil obejít vízovou povinnost a vstoupit na území ČR a potažmo i Evropské unie, ač k takovému vstupu není oprávněn, když nesplňuje podmínky pro vstup na území a nedisponuje žádným vízem či pobytovým oprávněním. Z jednání žadatele pak jednoznačně vyplývá, že jím podaná žádost o mezinárodní ochranu je podaná pouze s cílem obejít vízovou*

povinnost a dostat se na území ČR, resp. schengenského prostoru. Z jeho jednání je evidentní, že svou cestu plánoval tak, aby se bez splnění požadovaných náležitostí a bez víza dostal na území Evropské unie, když cestoval z Moskvy do Skopje s tranzitem v Praze, k němuž vízum není třeba. Podáním žádosti o mezinárodní ochranu se dle názoru správního orgánu pouze zkouší vynutit si vstup na území, k němuž by jinak nebyl oprávněn. Správní orgán s ohledem na výše uvedené shrnuje, že výše jmenovaný se pokouší obejít platné právní předpisy a svým chováním zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat, vyhnout se svým zákonným povinnostem a vynutit si vstup na území. Dle názoru správního orgánu v případě jmenovaného existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající nejen v tom, že jmenovaný veřejný pořádek ČR již narušoval, ale především v tom, že tak činil zcela vědomě a má v úmyslu v tomto jednání pokračovat, v čemž mu bylo zabráněno pouze jeho umístěním v přijímacím středisku. Správní orgán má tedy za to, že v případě výše jmenovaného je důvodné se domnívat, že by v případě povolení vstupu na území ČR ve svém protiprávním jednání pokračoval a pravděpodobně vstoupil na území dalších států schengenského prostoru.“

Citované závěry žalovaného, jež převzal a dále rozvedl městský soud, jsou v rozporu s relevantní právní úpravou.

Stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště zcela v souladu s § 3a a § 73 odst. 1 zákona o azylu. Posledně uvedené ustanovení upravuje některé zvláštní podmínky při podání žádosti o mezinárodní ochranu na mezinárodním letišti (srov. též čl. 43 nové procedurální směrnice). V této souvislosti je třeba zdůraznit, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, přičemž byl ke vstupu do tohoto prostoru oprávněn. Nelze tedy v první řadě souhlasit se závěrem, že stěžovatel nelegálně vstoupil na území České republiky. Navíc, i kdyby tomu tak hypoteticky bylo, je třeba přihlídnout k tomu, že v čl. 31 odst. 1 Ženevské úmluvy se Česká republika zavázala, že nebude stíhat pro nezákonnou přítomnost uprchlíky, kteří jsou přítomni na jejím území bez povolení, jestliže se přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svou přítomnost. Nelze opomenout ani znění bodu 32 Směrnic o zajištění žadatelů o azyl vydaných na základě čl. 35 Ženevské úmluvy a čl. II Protokolu k Ženevské úmluvě z roku 1967 (Guidelines on the Applicable Criteria and Standards relating to the Detention of Asylum-Seekers and Alternatives to Detention, dostupné na adrese www.unhcr.org/505b10ee9.html), ze kterého vyplývá, že nezákonný vstup či přítomnost žadatele o azyl nedává státu automatické právo k jeho zajištění či k omezení svobody pohybu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013 – 73, nebo ze dne 30. 11. 2016, č. j. 1 Azs 168/2016 – 37). Ostatně také podle čl. 26 odst. 1 věty první nové procedurální směrnice členské státy nesmějí nikoho zadržet pouze proto, že se jedná o žadatele (srov. též čl. 8 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu – tzv. nová přijímací směrnice).

Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013 – 73: „Jestliže žalovaný a městský soud ve svých rozhodnutích dospěli k závěru, že již samotná skutečnost, že stěžovatelka nedisponovala pobytovým oprávněním, byla dostačující pro to, aby jí nebyl povolen vstup na území České republiky, nelze se proto s jejich názorem ztotožnit. I když se v případě odeprání vstupu na území nejedná o zajištění v nejužším

pokračování

slova smyslu, je při výkladu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu [v relevantním znění § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. NSS] třeba zohlednit, že není-li žadatel o mezinárodní ochranu vstup na území povolen, je tento (s výjimkou možnosti vycestování do třetí země) nucen setrvat po dobu azylového řízení v přijímacím středisku, čímž fakticky dochází k omezení jeho svobody pohybu (viz obdobně důvodová zpráva k zákonu o azylu). Žalovaný i městský soud zcela pominuli, že v případech žadatelů o azyl se v zásadě na rozdíl od běžných imigrantů jedná o situace, kdy s ohledem na případný strach z pronásledování v zemi jejich původu, tyto osoby objektivně ani nemusí mít možnost zajistit si předem potřebné doklady pro vstup do země, v níž zamýšlí požádat o mezinárodní ochranu. Nepovolení vstupu na území České republiky pouze na základě skutečnosti, že žadatel o azyl nepředloží vstupní vízum, by tak nebylo ničím jiným než generálním prevenčním opatřením trestajícím samotné podávání žádosti o mezinárodní ochranu.“ Citované závěry se v plném rozsahu uplatní rovněž v nyní projednávané věci.

Městský soud také pochybil, pokud aproboval závěr žalovaného o úmyslu stěžovatele vstoupit na území dalších států schengenského prostoru, neboť uvedený úmysl stěžovatele nelze bez dalšího dovodit jen na základě skutečnosti, že cestoval z Moskvy do Skopje. Jedná se o ryze spekulativní závěr, který nemá ani oporu v obsahu správního spisu, který měl žalovaný v době svého rozhodování k dispozici. Žalovaný napadené rozhodnutí totiž vydal dne 10. 10. 2016. K tomuto datu měl ovšem k dispozici jen žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 10. 2016, ve které jsou uvedeny pouze osobní údaje stěžovatele a předávací protokol cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu na území ČR, a výsledek šetření zpracovaný pro OAMP MV; oba dokumenty byly vyhotoveny Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie, ICP Praha – Ruzyně, dne 10. 10. 2016. Z uvedených listin lze pouze zjistit, že stěžovatel do České republiky přicestoval dne 9. 10. 2016 leteckou linkou z Moskvy a měl následně pokračovat další linkou do Skopje. Při pobytové kontrole provedené policisty v tranzitním prostoru na letišti se stěžovatel prokázal cestovním průkazem Kubánské republiky a požádal o udělení mezinárodní ochrany. Nelze z nich ovšem zjistit jakékoli jiné relevantní skutečnosti. Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, na které ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazoval žalovaný, a protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany pocházejí až ze dne 11. 10. 2016, tedy z doby po vydání napadeného rozhodnutí.

Již z uvedených důvodů je nesprávný závěr žalovaného, a potažmo krajského soudu, že stěžovatel představuje nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť hodlal vstoupit, resp. již vstoupil, na území České republiky, resp. Evropské unie, aniž by k tomu měl právní titul. Stěžovatel nemůže uvedené nebezpečí představovat jen proto, že postupoval v souladu se zákonem; takový závěr je zjevně absurdní.

Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že hodnocení podmínek pro nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu musí v případě žadatele o mezinárodní ochranu, který požádal o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, zahrnovat i důkladné posouzení případné zranitelnosti stěžovatele ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i), § 46a odst. 3, § 47 odst. 2 a § 73 zákona o azylu, jakož ve smyslu čl. 11 nové přijímací směrnice; uvedeným se ovšem žalovaný nijak nezabýval.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného a krajského soudu jsou již z výše uvedených důvodů nezákonná. Z uvedeného plyne rovněž nesprávnost navazujících závěrů žalovaného a krajského soudu o nemožnosti aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, které ostatně opět nejsou žalovaným ani krajským soudem blíže odůvodněny.

Městský soud tedy pochybil, pokud žalobu stěžovatele zamítl a převzal zjevně nesprávné závěry žalovaného, které ve značné míře neměly ani oporu v obsahu správního spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil.

Vzhledem k tomu, že v dalším řízení by městský soud (na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu) neměl vzhledem ke zjištěným vadám jinou možnost než zrušit rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Podle § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. rozhodl-li Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí návrhu, zastavení řízení, o postoupení věci nebo způsobem podle odstavce 2, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského (městského) soudu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému stěžovateli přitom podle obsahu soudního spisu žádné náklady v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Stěžovateli byl ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce Mgr. et Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., hradí ustanovenému zástupci hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání doplnění kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“), po 3100 Kč [srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů paušální částkou ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6800 Kč. Ustanovený zástupce je plátcem DPH, proto mu zdejší soud takto vypočtenou částku navýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty,

pokračování

tj. 1428 Kč (§ 35 odst. 8 věta druhá s. ř. s.). Celkem tedy činí odměna ustanoveného zástupce 8228 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 9. března 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu